

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **KONEKTUM s.r.o.,** se sídlem Čajkovského 1716/22, Praha 3 - Žižkov, zast. JUDr. Ivo Panákem, advokátem, se sídlem Kounicova 284/39, Brno, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát,** se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 1. 2015, č. j. 31 A 14/2013 – 61,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 18. 9. 2013, č. j. ČOI 96226/13/0100/2700, bylo změněno rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Královéhradeckého a Pardubického (dále též „správní orgán prvního stupně"), ze dne 24. 7. 2013, č. j. 27/0894/13, tak, že pokuta ve výši 350.000 Kč byla snížena na 250.000 Kč; ve zbytku bylo rozhodnutí potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 350.000 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč, za správní delikt podle § 9 odst. 1 písm. b) ve spojení § 3 odst. 1 zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých

souvisejících zákonů (zákon o pohonných hmotách), ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí, který žalobkyně spáchala tím, že vzorek motorové nafty odebraný dne 17. 6. 2013 na její čerpací stanici ve Vlkově u Litomyšle nevyhověl v parametru destilační zkoušky požadavkům na jakost podle § 3 odst. 1 vyhlášky 133/2010 Sb., o požadavcích na pohonné hmoty, o způsobu sledování a monitorování složení a jakosti pohonných hmot a o jejich evidenci (vyhláška o jakosti a evidenci pohonných hmot), ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí.

[2] V odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí žalovaná uvedla, že neshledala pochybení správního orgánu prvního stupně co do potřebných skutkových zjištění ani právního hodnocení věci; konstatovala, že odchylky oproti požadovaným parametrům nebyly v daném případě nepatrné, nýbrž byly natolik významné, že při použití předmětné motorové nafty hrozilo poškození motoru, resp. katalyzátoru vozidla. Vyložila, že ke snížení pokuty přistoupila po porovnání okolností věci s výší pokut uložených v obdobných případech; zohlednila, že se jedná o čerpací stanici o toliko dvou výdejních stojanech, která je umístěna u silnice II. třídy na okraji obydlené zóny, jakož i majetkové poměry žalobkyně, jak byly doloženy v průběhu odvolacího řízení. K majetkové situaci žalobkyně uvedla, že z předložených výpisů z účtu je patrné, že se zůstatek na účtu žalobkyně pohybuje v záporných hodnotách, avšak žalovaná poukázala na to, že žalobkyně má podle předložených dokladů ještě jeden další účet, k němuž žádné výpisy neuvedla. Poukázala dále na to, že výše jejich tržeb je vzrůstající.

[3] Proti rozhodnutí žalované se žalobkyně bránila žalobou ze dne 14. 11. 2013, ve které navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc vrátil k dalšímu řízení, popř. aby sám rozhodl o přiměřené výši pokuty a současně přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení. Namítala, že uloženou pokutu považuje za nepřiměřeně vysokou (likvidační) vzhledem k tomu, že se v jejím případě jedná o malou čerpací stanici s nízkou měsíční výtočí cca 20.000 litrů pohonných hmot, přičemž tato je provozována teprve od 1. 2. 2013 a dosud negeneruje zisk, přičemž pohonné hmoty odebírá od jediného distributora, a nemá tak prakticky možnost zjistit porušení požadavků na jejich jakost. Mimoto se jedná o první zjištěné porušení právních povinností žalobkyní. Z charakteru zjištěných odchylek je zřejmé, že k jejich vzniku nedošlo úmyslně, např. ředěním pohonných hmot, přičemž v obdobných případech byly v minulosti jiným subjektům ukládány pokuty řádově nižší.

[4] Krajský soud v Praze, u něhož žalobkyně podala žalobu ze dne 14. 11. 2013, usnesením ze dne 19. 11. 2013, č. j. 47 A 38/2013 – 15, věc postoupil Krajskému soudu v Hradci Králové.

[5] Žalovaná se k věci vyjádřila v přípisu ze dne 17. 12. 2013, v němž odkázala na odůvodnění správních rozhodnutí, kde se k totožným námitkám žalobkyně již vyjádřila. Argumentace uvedená v žalobě ostatně byla důvodem, proč snížila výši pokuty o 100.000 Kč. Setrvala na stanovisku, že zjištěné odchylky nejsou nepodstatné a že vytýkaného jednání se žalobkyně dopustila nedbalostně, což nehodnotila ani jako přitěžující, ani jako polehčující okolnost. Skutečnost, že se jednalo o první zjištěné provinění, byla hodnocena ve prospěch žalobkyně. Žalovaná dále ve prospěch žalobkyně přihlédla k velikosti a poloze čerpací stanice, které odůvodňují závěr, že nekvalitními

pohonnými hmotami byl zasažen menší počet kupujících. S ohledem na stávající rozhodovací praxi proto rozhodla o snížení výše uložené pokuty. Žalovaná uzavřela, že s ohledem na žalobkyní předložené doklady nepovažuje uloženou pokutu za likvidační, zvláště když má žalobkyně možnost požádat o povolení úhrady pokuty ve splátkách. Zmínka o pokutě ve výši 200.000 Kč v jedné části odůvodnění napadeného rozhodnutí představuje pouze písařskou chybu, když z výroku rozhodnutí i z ostatních částí odůvodnění je patrné, že byla snížena na 250.000 Kč. Žalovaná proto navrhovala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[6] Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 29. 8. 2014, č. j. 31 A 14/2013 – 30, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění vyšel z toho, že žalobkyně neuplatnila žádné námitky proti skutkovému stavu, jak byl zjištěn správními orgány; žalobní argumentace směřuje toliko k výši uložené pokuty. Krajský soud konstatoval, že za spáchaný správní delikt mohla být v souladu s ustanovení §10 písm. b) zákona o pohonných hmotách uložena pokuta až do výše 5.000.000 Kč. Neshledal důvodnými námitky týkající se vyhodnocení okolností věci, zejména závažnosti deliktu, neboť správní orgány přihlédly k polehčujícím okolnostem spočívajícím v tom, že nedostatky byly u žalobkyně zjištěny poprvé a že předmětná motorová nafta byla kontaminována pravděpodobně v důsledku provozní nekázně (nikoli úmyslnou manipulací); ve prospěch žalobkyně hodnotily i velikost a polohu čerpací stanice a při stanovení pokuty vyšly ze závažnosti porušení právních předpisů (velikosti odchylek od normy). Krajský soud zdůraznil, že pro posouzení závažnosti deliktu je rozhodné porušení příslušné normy, nikoli okolnost, zda při použití žalobkyní prodávané nafty mohlo dojít k poškození motoru. Dodal, že žalovaná rovněž vyložila rozdíly, pro které byla v obdobných případech v minulosti jiným subjektům uložena pokuta v odlišné výši, a uzavřel, že uložená pokuta sice představuje citelný zásah do majetkových poměrů, avšak s ohledem na zjištěné majetkové poměry žalobkyně nemá likvidační charakter.

[7] Proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) bránila kasační stížností ze dne 17. 10. 2014, na jejímž základě Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 208/2014 – 39, rozsudek krajského soudu zrušil, protože tento soud porušil procesní práva stěžovatelky tím, že jí nezaslal vyjádření žalované, z něhož krajský soud v napadeném rozsudku vycházel.

[8] Krajský soud v Hradci Králové vázán výše citovaným názorem Nejvyššího správního soudu, věc znovu projednal a rozsudkem ze dne 30. 1. 2015, č. j. 31 A 14/2013 – 61, žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění tohoto rozsudku zopakoval argumentaci, kterou uvedl ve svém předchozím rozhodnutí, jež bylo následně zrušeno výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu.

[9] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne ze dne 30. 1. 2015, č. j. 31 A 14/2013 – 61, podala stěžovatelka kasační stížnost ze dne 9. 3. 2015, v níž uvedla, že rozsudek krajského soudu napadá z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Trvala na tom, že výše uložené pokuty je nepřiměřená a pro ni likvidační, protože jde v jejím případě o velmi malou čerpací stanici, přičemž se jedná z její strany o první porušení zákona. Zdůraznila, že kontrolovaný vzorek nafty nevyhověl kontrole

pouze ve dvou parametrech, a to pouze nepatrně, navíc bez toho, aby takové porušení mohlo způsobit poškození motorů. Poukázala na to, že fakticky nemá možnost kvalitu pohonných hmot kontrolovat, tudíž spoléhá na to, že její jediný dodavatel dodává kvalitní pohonné hmoty. Tvrdila dále, že v obdobných případech žalovaná ukládala řádově nižší pokuty. Jako adekvátní s ohledem na její finanční situaci by považovala pokutu ve výši 50.000 Kč. Rozsudek krajského soudu považovala za nepřezkoumatelný, neboť krajský soud se pouze ztotožnil s úvahami žalované, aniž by se vypořádal s jejími námitkami. Stěžovatelka proto navrhovala, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalovaná se ke kasační stížnosti vyjádřila v podání ze dne 19. 3. 2015, v němž setrvala na stanovisku, že bylo řádně přihlédnuto ke všem zákonným kritériím při ukládání předmětné pokuty. Pokuta byla uložena v takové výši, aby odpovídala pokutám ukládaným v obdobných případech, jak bylo popsáno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná měla za to, že se krajský soud vypořádal se všemi námitkami stěžovatelky a že v odůvodnění své úvahy řádně uvedl. Navrhovala proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[11] Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřípustnost.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda-li není na místě kasační stížnost odmítnout podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť se jedná o opakovanou kasační stížnost téhož účastníka řízení (žalobkyně). Dospěl však k závěru, že v projednávané věci takto postupovat nelze, neboť předchozí rozsudek Nejvyššího správního soudu se vyjadřoval pouze k procesní otázce, (byl jím zrušen rozsudek krajského soudu pro procesní pochybení) tudíž meritum věci Nejvyšší správní soud zatím neposuzoval a krajský soud proto nebyl v tomto ohledu vázán žádným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Ke stejnému závěru ostatně dospívá i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165), podle které ze zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, jako tomu bylo v nyní posuzované věci.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť namítá nepřezkoumatelnost rozsudku

Krajského soudu v Hradci Králové; fakticky se však dovolává rovněž důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť dovozuje nesprávné posouzení právní otázky (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 7/2004 - 47 ze dne 18. 3. 2004). Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“* Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“*

[15] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74).

[17] Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

[18] V případě napadeného rozsudku se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotná stěžovatelka jeho obsahu porozuměla, přičemž s jeho věcnými závěry polemizuje v kasační stížnosti. Nelze tudíž hovořit o tom, že by rozsudek krajského soudu byl nesrozumitelný. Skutečnost, že stěžovatelka se závěry soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nesrozumitelnost.

[19] Nejvyšší správní soud žádné pochybení krajského soudu, které by způsobovalo nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nezjistil, neboť ten uvedl, z jakého důvodu považuje napadené rozhodnutí za zákonné. Krajský soud v Hradci Králové se v odůvodnění rozsudku řádně vyjádřil – byť stručněji - k otázce zákonnosti napadeného rozhodnutí a správně též zjistil skutkový stav věci. Krajský soud poté vyjádřil svůj právní názor ohledně (ne)důvodnosti žaloby; z faktu, že nepřisvědčil argumentaci stěžovatelky a že dospěl k závěrům, se kterými toto nesouhlasí, nelze dovozovat nepřezkoumatelnost rozsudku. K námitce stěžovatelky, že překročením stanovených parametrů nemohly mít za následek poškození motorů a charakter zjištěné odchylky nasvědčuje tomu, že k jejímu vzniku nedošlo úmyslně, krajský soud uvedl, že žalobkyni nebylo vytýkáno, že se zmíněného správního deliktu dopustila úmyslnou manipulací s pohonnými hmotami, naopak správní orgány obou stupňů jednoznačně konstatovaly, že prodávaná motorová nafta byla kontaminována pravděpodobně v důsledku provozní nekázně, způsobené obvykle při rozvozu paliva a jejich skladování. Tvrzení žalobkyně, že překročením stanovených parametrů nemohlo mít za následek poškození motorů, je pro posouzení závažnosti jednání žalobkyně nerozhodné. Norma ČSN EN 590-BS stanoví, jaké parametry musí splňovat pohonné hmoty, a takto nastavená hranice zajišťuje takovou jejich kvalitu, která poškození motoru při jejich použití vylučuje. Z toho nelze než dovodit, že při překročení nastavených parametrů k takovému poškození dojde nebo dojít může. Krajský soud proto nemůže přisvědčit výkladu žalobkyně, že i když stanovené parametry překročila, výše překročení nemůže poškození motoru přivodit. Pokud se dále domáhala, aby právě výše překročení závazných parametrů byla zohledněna ve výši pokuty, krajský soud je názoru, že tak správní orgány ve svých rozhodnutích učinily, když konstatovaly, že zjištěné odchylky nepokládají za nepatrné a poukázaly na následky, které spotřeba nevyhovujících pohonných hmot může způsobit. Těmto úvahám krajský soud přisvědčil a odkázal na ně. Stejně tak krajský soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatelky, že výše jí uložené pokuty neodpovídá obdobným případům řešeným Českou obchodní inspekcí a poukázala v tomto směru na rozhodnutí vydané Českou obchodní inspekcí Středočeského kraje a hlavního města Prahy ze dne 12. 6. 2013, č. j. 10/0559/13/P/11, a rozhodnutí vydané inspektorátem Plzeňským a Karlovarským se sídlem v Plzni ze dne 21. 1. 2013, č. j. 8973/13/2200, kde byly dle jeho názoru uloženy pokuty řádově o statisíce nižší. Krajský soud v tomto směru přisvědčil žalovanému, že tyto případy nelze srovnávat s projednávaným případem, neboť v prvním citovaném rozhodnutí byla zjištěna odchylka v odlišném parametru, kterým byl bod vzplanutí (uložena pokuta 100.000 Kč), ve druhém případě byla zjištěna v odebraném vzorku BA 95 Super odchylka v jednom parametru destilační zkoušky (konec destilace) 7,3 °C. Naopak poukázal na další rozhodnutí České obchodní inspekce, a to ze dne 25. 7. 2013, č. j. 81289/13/O1004000/13HI/Št, a ze dne 15. 3. 2013, č. j. 10/0196/13/P/11. Ve shodě se žalovaným krajský soud z citovaných rozhodnutí zjistil, že prvním z nich byla fyzické osobě, která provozovala malou čerpací stanici o dvou výdejních stojanech, uložena pokuta 180.000 Kč po zjištění odchylek téměř shodných, jako v případě kontroly u žalobkyně. Druhým citovaným rozhodnutím byla právnické osobě uložena pokuta 400.000 Kč opět za prakticky shodné odchylky a dále za nedostatky zjištěné při další kontrole, kdy nebyl v odebraném vzorku splněn požadavek v ukazateli MEMK. Krajský soud uzavřel, že z těchto srovnání lze učinit závěr, že stěžovatelce uložená pokuta je srovnatelná s pokutami uloženými ve skutkově obdobných případech.

[20] Krajský soud se tedy neopomněl zabývat všemi žalobními body, a to jak stran údajného likvidačního dopadu uložené pokuty na existenci stěžovatelky a přiměřenosti výše pokuty, neboť v závěru svého rozsudku výslovně konstatoval, že výše uložené pokuty je značná, avšak s ohledem na učiněná zjištění ohledně majetkových poměrů stěžovatelky má za to, že pokuta nemá bezprostřední likvidační charakter. Z této části odůvodnění Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá, že krajský soud nepřisvědčil námitce, že by uložená pokuta byla zjevně nepřiměřená a že by tu tudíž byl prostor pro moderaci pokuty dle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2014, č. j. 8 As 34/2013 - 38. Byť krajský mohl výslovně uvést, že s ohledem na to, že považuje pokutu za přiměřenou, není možné uloženou pokutu moderovat, neshledává Nejvyšší správní soud tento dílčí nedostatek tak závažným, aby zakládal důvod pro zrušení rozsudku krajského soudu.

[21] Navíc argumentace krajského soudu a její rozsah odpovídají kvalitě žalobních námitek. Již v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že míra konkrétnosti uplatněných žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Soud za stěžovatelku nemůže spekulativně domýšlet další argumenty či vybírat z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Pokud argumentace stěžovatelky uplatněná v žalobě a nyní i v kasační stížnosti je značně obecná, není možné, aby krajský soud, resp. Nejvyšší správní soud, podal zcela podrobné a obsáhlé vypořádání této argumentace, neboť není zjevné, k jakým otázkám se má vyjadřovat. Za situace, kdy stěžovatelka ve své žalobě neuvedla žádné nové skutečnosti, které by nebyly známé žalovanému a nepředložila ani nové důkazní prostředky na podporu své argumentace, není přitom vyloučené, aby se krajský soud ztotožnil s argumentací žalované – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130.

[22] K meritu věci Nejvyšší správní soud uvádí následující.
Napadeným rozhodnutím žalované byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 250.000 Kč, nikoli 350.000 Kč, jak stěžovatelka ve své kasační stížnosti mylně uvádí. Otázku přiměřenosti výše sankce a jejího údajného likvidačního účinku je proto nutné posuzovat právě s ohledem na uloženou částku 250.000 Kč, nikoli částku, která byla uložena správním orgánem prvního stupně. Částka 250.000 Kč totiž představuje povinnost, která byla stěžovatelce napadeným rozhodnutím uložena.

[23] Podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách *„právnická nebo podnikající fyzická osoba13) se dopustí správního deliktu tím, že prodá nebo vydá pohonnou hmotu, která nesplňuje požadavky na pohonné hmoty podle § 3 odst. 1.“* Podle ustanovení § 9 odst. 10 písm. b) zákona o pohonných hmotách *„za správní delikt se uloží pokuta do 5 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. b), c) nebo d), odstavce 4 písm. d) nebo g), odstavce 8 písm. a) nebo odstavce“*. Podle ustanovení § 10 odst. 2 zákona o pohonných hmotách *„při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům.“*

[24] Z citované právní úpravy vyplývá, že pokuta byla uložena stěžovatelce na samé spodní hranici; s ohledem na možnou výši uložené pokuty (do 5.000.000 Kč) je tudíž

zjevné, že se jedná o pokutu velmi nízkou, která z hlediska zákonného rozpětí výše pokuty není v rozporu se zákonem.

[25] K přiměřenosti ukládané sankce Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že funkcí sankce je i funkce represivní – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 27/2010 – 66. K vyvození odpovědnosti přitom postačuje samotný fakt porušení povinností stanovených zákonem. Pokuta uložená za předmětný správní delikt plní vždy více funkcí, a to zejména represivní, která je dána ze samé podstaty povahy pokuty jako trestu (v tomto případě negativního zásahu do majetkové sféry) za nežádoucí jednání, a také funkci preventivní. U stěžovatelky uložení pokuty zcela jistě splnilo represivní funkci, a to jako trest (negativní zásah do majetkové sféry stěžovatelky) za rozhodně nikoli bagatelní protiprávní jednání, jehož se prokazatelně, byť ne třeba úmyslně, dopustila.

[26] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že pokuta musí být pro pachatele citelná, v opačném případě by postrádalo trestání jakéhokoli smyslu. V posuzované věci byla pokuta uložena na samé spodní hranici zákonné sazby. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002, nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004.

[27] Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jedině tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu. Používání výrazu „přiměřenost uložené pokuty“ v této souvislosti je však do jisté míry nepřesné, neboť soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti jen v rámci posuzování individualizace trestu, tj. v situaci, kdy je správní soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Ani v takovém případě ale pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla zjevně nepřiměřená.

[28] K stěžovatelkou namítané likvidační výši pokuty Nejvyšší správní soud dále uvádí, že v kasační stížnosti, stejně jako v předcházejícím řízení, stěžovatelka likvidační výši pokuty dovozovala v podstatě pouze ze své špatné finanční situace a že má s čerpací stanicí pouze náklady. Samotný záporný výsledek hospodaření však není překážkou pro uložení pokuty a neznamená ani, že uložená pokuta je likvidační. Jak již bylo uvedeno výše, je třeba hodnotit celkovou situaci stěžovatelky jakožto podnikající právnické osoby (její celkový příjem a hmotný majetek). Nejvyšší správní soud se přitom plně ztotožňuje se

závěrem žalované, že na předloženém bankovním účtu měla stěžovatelka záporný zůstatek, avšak z výpisů je rovněž zřejmé, že disponuje i dalším bankovním účtem, k němuž nepředložila žádné doklady. Na tuto argumentaci, případě na další argumentaci žalované obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom stěžovatelka nijak nereagovala a neuvedla žádné důkazní prostředky, jejichž prostřednictvím by se dalo prokázat, že její majetková situace byla skutečně tak nepříznivá, jak nyní tvrdí v kasační stížnosti.

[29] Skutečnost, že se jednalo o malou čerpací stanici a o první neúmyslné porušení povinností stěžovatelkou, byla dle odůvodnění napadeného rozhodnutí zohledněna při výpočtu výše pokuty. Fakt, že míra zohlednění těchto kritérií neodpovídá subjektivním představám stěžovatelky o výši uložené pokuty, nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Námitky, že stěžovatelka údajně odebírala pohonné hmoty pouze od jednoho dodavatele, s nímž nikdy neměla žádné problémy, a že by bylo pro ni obtížné zjišťovat kvalitu každé dodávky pohonných hmot, ji odpovědnosti za předmětný správní delikt nezprošťuje.

[30] K tvrzení stěžovatelky, že uložená pokuta neodpovídá rozhodovací praxi žalované, Nejvyšší správní soud uvádí, že tyto námitky řádně zodpověděla už žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž Nejvyšší správní soud se s jejími závěry ztotožňuje a odkazuje na ně. Nejvyšší správní soud přitom poukazuje na to, že stěžovatelka pouze setrvala na svých závěrech uplatněných již před žalovanou, aniž by reagovala na to, jak se s touto námitkou žalovaná vypořádala, tedy nevysvětlila, v čem spatřuje správní rozhodnutí, jichž se žalovaná dovolává při odůvodnění výše uložené pokuty, za neodpovídající danému případu. Stěžovatelky tedy vůbec nereflektovala obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž ke svým skutkovým tvrzením nenavrhla žádné důkazní prostředky způsobilé zvrátit závěry žalované.

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[31] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[32] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla ve věci procesně úspěšná, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalované náklady řízení nad rámec její běžné činnosti podle obsahu soudního spisu nevznikly, proto jí Nejvyšší správní soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu